

ŤUK! ŤUK! S DOVOLENÍM, NEMOC PROSÍ O SLYŠENÍ

Povím vám příběh...

Veronika Ambrožová

(C) www.veronikaambrozova.cz

Člověk jde. Kráčí si svou cestou, když v tom mu někdo poklepe na rameno.

“Ťuk! Ťuk!”

V tu chvíli člověk v rameni ucítí silnou bolest. “Auuu!” vykřikne a instinktivně se za něj chytí druhou rukou.

Za jeho zády se nesměle ozve: “S dovolením?”

Člověk se obrátí na pachatele té bolesti a zlostně vykřikne: “Kdo jsi?”

A dostane mírnou odpověď: “Jsem Nemoc.”

Člověk stále svírá bolestivé rameno a zuřivě se obrací na Nemoc se slovy: “To bolí! Proč mi to děláš?”

Nemoc jemně odpoví: “Prosím o slyšení.”

Člověk se stále drží za rameno, bolest nepolevuje. V tuto chvíli ho zajímá jen jak se bolesti co nejrychleji zbavit. A tak zrychlí svůj krok a volá: “Nechci nic slyšet! Jediné co chci je, abys šla pryč!!!” A dá se do běhu ve snaze Nemoci uniknout.

Jenže Nemoc znovu zaklepe člověku na rameno: “Ťuk! Ťuk!”

Bolest je tentokrát tak nesnesitelná, až se člověku podlomí kolena a on se zhroutí na zem. V slzách obrací obličej k Nemoci a štká: “Co po mně vůbec chceš?”

Nemoc znovu jemně odpoví: “Prosím o slyšení.”

Člověk bolestí nemůže dál, a tak zůstane sedět na zemi a vyčítavě povídá: “Ať už mi chceš říct cokoli, nemůžeš mi to sdělit normálně? Musí to být takové utrpení?”

Nemoc odpoví: “Jdu s tebou už velmi dlouho. Normálně jsem na tebe mluvila celou dobu, ale ty jsi neslyšel. Pak jsem i zvýšila hlas, ale pořád jsi nevnímal. Dokonce jsem na tebe křičela z plných plic, ale i tak jsi pořád neposlouchal. Proto jsem musela zaťukat na tvoje rameno, aby sis mě vůbec všimnul.”

Člověk se pohoršeně ptá dál: “Proč? Proč bych ti jako měl naslouchat?”

Nemoc povídá: “Vzpomínáš, jak jsi se svým malým synkem šel na procházku?”

“Ano,” odpoví člověk, “šel jsem pěšky a synek vedle mě jel na kole.”

Nemoc pokračuje: “Tehdy jste šli ulicí, na jejímž konci je dlouhé, prudké schodiště.”

“Ano, na to si pamatuji velmi dobře!” Člověk se při té vzpomínce bezděčně otřese hrůzou a pokračuje: “Synek byl tak zabraný do jízdy, že nevnímal, co se děje okolo.”

“Co jsi udělal?” ptá se Nemoc.

“Upozornil jsem ho na schodiště, ale neslyšel mě. Tak jsem na něj zavolaal, že před schodištěm musí zastavit, jinak si ublíží. Jenže on mě nevnímal a stále pokračoval ve své dosavadní cestě přímo ke schodišti.”

“Co bylo dál?” ptá se Nemoc.

“Křičel jsem na něj z plných plic, ať okamžitě zastaví nebo se zabije!” chvěje se člověk znovu strachem z vidiny toho, jak blízko ohrožení života se v tu chvíli jeho milovaný syn nacházel.

“A poslouchal tě?” ptá se dál Nemoc.

“Ne!” odpověděl nešťastně člověk.

“Tak co jsi udělal?” zajímá se Nemoc.

Člověk rezolutně odpoví: “Udělal jsem, co jsem musel, abych ho zachránil. V poslední chvíli jsem ho hrubě strhl z kola na zem a pevně ho sevřel v náručí.”

“A co na to říkal synek?” ptá se nemoc.

“Plakal bolestí, protože si odřel rameno. Vztekal se, že jsem mu znemožnil pokračovat v jeho cestě a křičel, že chce jet dál. Snažil se mi vysmeknout, tak jsem ho musel sevřít ještě pevněji, abych ho uchránil před zřícením se ze schodiště, až křičel: ‘Auu to bolí!’...”

Člověk se zarazil...uvědomil si, co sám právě řekl...
a pochopil...

Stále svíraje bolavé rameno teprve teď se pozorně rozhlédl kolem sebe. Do dáli viděl klikatit se cestu, po které přišel až sem, na toto místo, kde ho Nemoc bolestí srazila na kolena, že již nemohl dál.

A když se podíval vpřed, to co uviděl, ho ochromilo. Seděl na okraji srázu. Stačil jediný krok a zřítíl by se do hluboké propasti, která se rozprostírala pod ním.

Pochopil, že Nemoc udělala, co musela, aby ho zachránila.

Oči se mu zalily slzami.

Teprve teď si uvědomil, že přivedl svůj život na samý okraj.

Rameno pořád ještě dost bolelo, ale v tuto chvíli ho mnohem víc trápilo, jak je možné, že jeho dosud normální, ba dokonce snad i správný život, byl ve skutečnosti cestou do záhuby.

Nelišil se od tisíců jiných, kteří žili takové normální, běžné, standardní životy jako on, tak jak to, že v tuto chvíli se nachází na samé hranici mezi životem a smrtí?

Člověk nechápavě obrací svoji tvář k Nemoci se slovy: “Jak? Jak je to možné? Žil jsem dobře! Jsem slušný člověk. Dělán rozumná rozhodnutí a to, co je správné. Pracuji, snažím se být dobrý člověk, nedělám nic špatného, tak jak je možné, že jsem na špatné cestě?”

“Proto jsem tady,” odpoví Nemoc, “proto prosím o slyšení.”

Teprve teď člověk pronesl: “Jsem připraven ti naslouchat.”

Nemoc usedla vedle člověka.

Člověk se ptá: “Ty nejsi můj nepřítel, vid’?”

“Ne, nejsem,” odpověděla Nemoc.

“Kdo tedy jsi?” táže se člověk.

Nemoc se usměje: “Pro tuto chvíli, aby bylo pro tebe snazší mi naslouchat, mě považuj za přítele. Jako přítel, kterému z hloubi srdce záleží na tvém bezpečí, zdraví a štěstí. Tedy vše, co dělám, dělám proto, abych tě ochránila.”

“Tak jako jsem já chránil svého syna před pádem ze schodiště?” snaží se chápat člověk.

“Ano. Přesně tak,” odvětila nemoc. “Kdykoli na tebe udeřím, ať je tvé utrpení sebevětší, ať ti zabráním v čemkoli, co jsi právě sebevíc chtěl, vždy si připomeň, že tě chráním před mnohem větším nebezpečím a utrpením, než které sama přináším.”

“Rozumím,” povídá člověk, “je to jako s mým synkem. Odřené rameno ho sice bolelo, ale je to nic ve srovnání s tím, když by mrtvý ležel pod schodištěm.”

“Přesně tak. Proto si pamatuj, že když se mě snažíš zbavit aniž bys vyslechl, před čím tě varuji, chceš tvrdošijně kráčet dál po cestě, která tě vede do neštěstí.”

Člověk přikyvuje: “Stejně to bylo se synkem. Taky se mi chtěl vysmeknout a pokračovat dál.”

Nemoc pokračuje: “A stejně jako ty jsi tehdy věděl, že ho nesmíš za žádnou cenu pustit, tak i já tě budu svírat pevněji a pevněji, abych tě ochránila. Proto se mnou nikdy nebojuj.”

“Asi už začínám chápat, proč je tak důležité s nemocí nebojovat,” povídá člověk, “bojovat s nemocí znamená v podstatě bojovat sám proti sobě.”

“Ano, rozumíš tomu dobře,” usmívá se nemoc a pokračuje: “Když už se mnou přestaneš bojovat, bude pro tebe jednodušší začít mi naslouchat. Dokud totiž žiješ v přesvědčení, že jsem nepřítel, rozhodně mi nebudeš naslouchat.”

Člověk opět vědoucně pokýval hlavou, protože je úplně logické, že toho nejhoršího nepřítele by nikdo nikdy neposlouchal, to dá rozum.

Nemoc pokračuje: “Když ale nenasloucháš tomu, co se ti snažím říct, nezbyvá mi než abych na tebe zatukala ještě důrazněji.”

Člověk opět chápavě kývá hlavou. Taky by udělal cokoli, aby syna zastavil před nebezpečným pádem ze schodiště.

Nemoc pokračuje: “Teď už víš, že jsem tvá záchrana a proto už rozumíš i tomu, proč se do posledního tvého dechu musím pokoušet dostat k tvému slyšení. A právě proto jsem nucená na tebe ťukat zas a znova, různými způsoby, na různých místech, čím dál silněji, abych tě ochránila před pádem do propasti.”

“Co mi tedy přicházíš říct?” ptá se člověk.

“Že způsob existuje. A nejen to, že existuje, ale především, že nastal čas jej najít a začít používat,” odpoví mu Nemoc.

“Tomu nerozumím.” nechápe člověk.

Nemoc tedy vysvětluje: “Ve tvém životě je něco velmi nezdravého. A protože je to nezdravé, ničí to zdraví tvého těla. Ty si sice uvědomuješ, že ti to nesvědčí. Ale neděláš s tím vůbec nic nebo jen velmi málo, každopádně především ne to, co je zapotřebí.”

“To je nesmysl,” reaguje člověk “, přece když bych věděl, že mi něco neprospívá, proč bych to dál dělal? Nejsem přece žádný blázen.”

“Nejsi blázen,” dává mu za pravdu Nemoc, “a přesto to děláš zas a znova,” pousměje se.

Člověk nesouhlasně nakrabatí čelo a nemoc chápavě pokračuje: “Důvod proč dopouštíš to, co pro tebe není zdravé je, že nevidíš způsob, jak to změnit.”

Člověk přemýšlí nad tím, co mu Nemoc sděluje a ta pokračuje: “Přesněji řečeno, nevidíš podle tebe ‘správný!’ způsob.”

To člověka zaujme a bedlivě naslouchá dál. Nemoc povídá: “Jsi správný člověk, tedy chceš nejlépe takový způsob, který bude dobrý pro tebe i pro tvé okolí, rodinu atd. Jenže žádný takový tě nenapadá.”

Člověk dumá nad tím, jak takový správný způsob vypadá a Nemoc vysvětluje dál: “Způsoby řešení, které tě napadají ti přijdou jako špatné. Buďto je máš za nefunkční nebo morálně nesprávné, nemožné, ubližující či neřešitelné nebo příliš sobecké, prostě nějakým způsobem zavrženíhodné.”

“Pokračuj,” napjatě člověk vyzývá Nemoc.

“A protože si myslíš, že neexistuje správný způsob, jak to nezdravé ve tvém životě změnit, věříš, že nezbývá než to vydržet, snést, skousnout, ignorovat, přehlížet a prostě přežít,” uzavírá Nemoc.

“Dobrá,” uvažuje nahlas člověk, “dejme tomu, že tedy vezmu tvůj příchod jako znamení toho, že existuje způsob, jak změnit to, co je v mém životě nezdravé. Jenže pořád to celé ztroskotává na tom, že nemůžu cokoli změnit, dokud prostě nevím jak. Takže co s tím?”

“K tomu máš právě mě,” vysvětluje Nemoc, “právě tím kdy a v jaké podobě a intenzitě přicházím, jaká omezení a změnu způsobu života přináším, tak právě tím tě vedu nejkratší cestou k tomu ‘správnému’ způsobu.”

Nemoc pokračuje: “A mám pro tebe dobrou zprávu. Ten způsob, ke kterému je moudrý, blahodárny a prospěšný nejen tobě, ale i všem okolo, kterých se tvůj život dotýká.”

Člověk se začne usmívat nad vidinou tak báječného způsobu, který přinese dobro jemu i všem okolo.

Nemoc však obratem trochu zchladí jeho nadšení slovy: “Ale netvrdím, že se tento moudrý způsob bude vždy všem líbit. Mnohdy se nebude líbit ani tobě. Jindy nebude po chuti třeba tvému okolí. A přesto je tento způsob moudrý a blahodárny a přinese obrovské dobrodiní tobě i všem, kterých se tvůj život dotýká.”

To už člověku dochází, že to naslouchání nemoci asi vždycky nebude procházka růžovou zahradou, a tak se ujišťuje: “Jestli to správně chápu, tak mi tím vším říkáš, že mě čeká ‘práce’ s hledáním správného způsobu, jak změnit nezdravé ve zdravé. Navíc to nemusí být příjemné ani mně ani mému okolí.”

“Ano, rozumíš tomu v celku dobře,” potvrzuje Nemoc.

“Jenže mně se představa práce a k tomu ještě nekomfortu vůbec nazamlouvá,” brání se člověk, “tak teď mi řekni, proč bych tě po tom všem měl vůbec ještě poslouchat?”

“Podívej se před sebe,” povídá Nemoc.

Člověk stočí svůj zrak vpřed a v tu ránu hledí opět vstříc bezedné propasti, která se stále rozprostírá jediný krok od místa, kde nyní spolu s Nemocí sedí.

Nemoc povídá: “Tam stále ještě směřuješ.”

Člověku dochází naléhavost změny, ke které ho Nemoc vede. Sám vidí, že stačí jediný krok stále stejným směrem a bude konec.

Nemoc pokračuje: “Přesto, že se ti to možná někdy nebude líbit. Přesto, že se to možná někdy nebude líbit ani tvému okolí. I přesto, že to bude od tebe vyžadovat práci. Přesto všechno mi z hloubi své duše chceš naslouchat. Protože víš, že to potřebuješ. Že má náruč je tvoje poslední záchrana před tím než zmaříš svůj život.”

Člověk až zamrazilo v zádech.

Ale dál zkouší s nemocí lícitovat: “Jak dlouho se mnou budeš?”

Nemoc se ptá: “Strhl bys tehdy svého synka z kola, když by zareagoval na některé z tvých upozornění?”

“Ne. Když by syn změnil směr své cesty, už bych k tomu neměl důvod,” uvažuje logicky člověk.

“To je odpověď na tvoji otázku,” usměje se Nemoc.

“Chápu,” už se směje i člověk, “budeš se mnou dokud bude potřeba mě chránit před mými sklony vrhat se střemhlav do propasti.”

“Dobrá tedy,” pokračuje člověk, “dejme tomu, že ti tedy začnu naslouchat. Mám ještě jednu otázku. Když tě budu následovat, kam mě vlastně dovedeš?”

“Znáš často užívané slovné spojení ‘ráj na zemi’?” ptá se Nemoc.

“Ano,” odpoví člověk.

“Tak už začínáš tušit, kam společně budeme směřovat,” usměje se nemoc.

Člověk se pousmál v naději, že možná to následování nakonec nebude až taková dřina. Navíc teď to i vypadá, že ať už bude cesta jakákoli, zdá se, že její cíl, bude rozhodně stát za to. a tak povídá: “Dobře, jsem připraven. Poslouchám...”

...a tak člověk vykročil na svoji cestu naslouchání nemoci, aby poznal ráj na zemi, tedy

BÝT SÁM SEBOU.